

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Преплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупувача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механџијама из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу преплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жандармерије. Наддештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

ЛИСТ УРЕЂУЈЕ ОДБОР

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК Н. ДИМИТРИЈЕВИЋ

„Српске Новине“ у броју своме од 18. априла тек. год. доносе овај указ:

МИ
АЛЕКСАНДАР I
по милости Божијој и вољи народној
Краљ Србије

На предлог Нашег министра унутрашњих дела, а по саслушању Нашег Министарског Савета, на основу чланова 3. и 76. изборног закона скупштинског реших смо и решавамо:

да се на дан двадесет трећег маја 1898. године предузме и изврши по целој земљи избор народних посланика за трогодишњу периоду скупштинску 1897, 1898 и 1899 године.

Наш министар унутрашњих дела нека изврши овај указ.

17. априла 1898 год.
у Београду.

АЛЕКСАНДАР С. Р.

Министар
унутрашњих дела,
Јевр. А. Андоновић С. Р.

ЈЕДНА ПОСЕТА КОД ЛОМБРОЗА.

(СВРШЕТАК).

Сваке суботе искупа се у Via del Po једно омање друштво медицинара и правника код Ломброза, да се у испитивању и посматрању злочинаца вежба, а у исто време да од professeur intime у пријатељском кругу чује практичну примену његових научних резултата. Како Ломброзо не стоји ни у каквој вези ни са судовима ни са полицијом, који би му заточенике за научна испитивања слали, настуна питање; одакле се набављају злочинци?

Као покровитељ науке јавља се ту у прозаичном облику краљевски слуга на судско медицинском институту. То вам је пријатан, услужан човек, мирне, скромне спољашности. Дуго година стајао је он поред Ломброза за столом за сецирање, да му је при руци, кад би му затребао чист нож или каква поучна табла са сликама. Мудре речи, које је на тај начин, из године у годину слушао, нису остале без утицаја на њега, и он је тако постао приљезан ученик свога господара. И када би му данас затребао материјал за његова истраживања, ваљало му је само послати своју верну „десну руку“ у какву варошку меану или бурдељ. Ту упознаје добри слуга, према принципима свога професора, зликовца по лицу, хвата га одмах, да га за награду клиници у цељи испитивања на расположење стави. Тако долази Ломброзо до по неког интересног случаја, чија се вредност цени по годинама, које је дотични провео у тамници.

Кад ја уђох унутра, друштво се беше већ искупило око субјекта за испитивање.

То беше деветнајестогодишњи дечко, висок и витак а нежног састава. На бледом, уском лицу падају у очи, збуњене али севајуће очи и дрско савијен нос. Коса је чешљем спуштена на чело, те тако одузима лицу отворен и часан изглед. Младић је већ пет пута због крађе лежао у затвору.

Круг се са пуно поште рашири, да пропусте професора ка „пацијенту“. Овај погледаше неодлучно онога што га оштро мераше од главе до пете. Њему ништа није, није ни болестан, и опет мора да се да прегледати! Или њега сматрају за луду, и хоће с њиме да се исмевају? Инстинктивно он гледа у чисто и лепо обученим људима око себе своје крвне непријатеље. О пуном сажаљења интересовању, које му се овде указује, њему, измету друштвом, кога издвајају, савет и утеху са свију страна одузимају — нема он ни појма. На оно мало питања, која му се постављају, одговара он са неповерењем — уплашено.

Злочинца прегледају пажљиво, сваки део његовог тела испитује се и опица се, не би ли се нашао какав год знак који би га издао. Ту се пазе на облик ушију, усана и зуби, на то како коса расте, на разроко гледање, на јачину стезања руку, на дужину прстију, ногу и палца, на тетовирање, па чак и на одело. Код нашега злочинца налази се само неколико атавистичких знакова. У очи пада само необична дужина руку (горњих екстремитета), што као мајмунски знак подсећа на односе тела код мајмуна и дужина прстију, нарочито средњег (великог) прста. Што је народ лопове обележио као људе „дугачких прстију“, истраживањем се показало да није ни мало случајно.

„То показује лопова“ рече ми професор немачки, којим се језиком врло тешко служаше.

И питања односно родитеља нису дала ничег позитивног. Они нису патили ни од епилепсије ни од неурастеније, а нису били ни пијанци. „Но они су ме за рана напустили и из куће изгнали“, тужаше се младић, „и ја сам морао да идем и дошао сам тако у Римини“. — „А нико ти од породице није био у затвору?“ упита Ломброзо. — „Нико“. — „То ти не верујем. Један је ипак био!“ — „Тога бих желео да видим!“ — „Па то си ти, главом, драги мој!“ — Младого лопова обли руке менило по лицу, што се тако беше зашло у његову прошлост, која је толико стида његовима нанела и на безазлену примедбу професора не нађе он, на један пут, никаквог одговора.

„То још није окорео зликовац“, рече Ломброзо смешећи се. „На његовом телу нашли смо само неколико трагова атавизма. А и у историји његових родитеља нема ништа што би га теретило. Пред вама не стоји никакав прави, но случајни злочинац. Случај по све јасан и за то није потребно никакво даље објашњење. Много је интересније да се испита, да ли је могуће да се он како год поправи. То питање треба увек расправљати са обзиром на пол, старост, положај и склоности сваке личности одвојено, за себе. Па ипак, у опште може се узети, да та могућност код случајног злочинца није никако искључена. Да ли она престаје код правог (урођеног), наследством оптерећеног и обележеног злочинства, о томе се нећу за сада упуштати у оцену, јер ми је у последње време стигло једно значајно извешће, које и вама морам саопштити. Тако ме извештавају да су се у великим варошима сједињених северо-америчких држава — може бити у вези са лондонским дру-

штвом за спасавање — образовала друштва, са задатком, да старе и окореле зликовце на пут изведу. Чланови тога друштва посећују апсане у Њујорку, Бостону и Филаделфији, наваљују без одмора и дању и ноћу на заточенике, да напусте свој дотадањи занат и да крену правим путем мирнога живота. Испочетка, да вам отворено признам, ја сам тим причама поклањао мало вере, док ми оне нису званично потврђене, јављајући ми чак и за поједине случајеве, који ме готово у свему разувереше“.

У једном некултивираном делу северо-западне Америке пљачкала је дуго година једна разбојничка дружина. На челу њеном стајала је једна жена, која у свирепости и злоби превазилазише све у своме роду. Влади је најзад пошло за руком да ту чету ухвати и суду је преда. Тада се јавише у затвору те жене чланови конфратернитета (братства), стадоше је мољакати и преклињати, док се њој не досади то силно кукање, и она обећа да ће од сада бити добра. Али голо обећање не вреди ништа, она мораде сама узети учешћа и у спасавању изгубљених душа, проповедати све што је добро, говорити о правдољубљу и часности. Тамо американске власти не стају на пут таквим покушајима. И ову жену-разбојника пошљу у Њелије њених другова у пљачкању. Она преклињаше свога заручника, једног разбојника и убицу, изнајпре претварајући се, да се поправи. Мало по мало она се одушеви за добру ствар. Она му паде пред ноге и обгрли му колена. Он покуша да је одгурне од себе, али она викаше: „Уби ме! Кајање које ћеш после моје смрти осећати, мучиће те и грести све догле док те не натера да се грешног, неваљалог живота оставиш“. На тај начин поправила је ова жена у току једне године многе зликовце, који, као што је лако појмити, не беху случајни зликовци, и имала већег успеха но наши заводи за васпитавање и поправку. Тако што код нас већ не би било могућно, јер да се дође до заточеника и да се с њим говори мора упутити уредна молба и мирно сачекати, да она све инстанције прође. Па опет љу признати: И ако нисам претерано побожан (пијетист), а и ви [не мислите да сам то, ипак мени таква гвоздена консекветност, такво дубоко уверење да добро мора победити, необично импонује, и ако се све то доиста тако и десило, наука се мора пред тим резултатима поклонити.

Док је професор тако говорио, мени падох на памет речи Морзелијеве: „Потцењивање васпитног момента главна је погрешка Ломброзиног науке“. Зар је неопходно потребно такву строгу разлику између правог (урођеног) и случајног злочинца повлачити и само последњем признавати благодетни утицај поучавања и поправљања?

Кад изиђосмо из слушаонице, спазисмо у дворишту слугу Ломброзиног са „злочинцем“. Он изброја младићу на длан неки ситни сребрни новац а он пул радости оде. Слуга нам после тога рече забринуту: „Ово ће бити последње предавање његово о томе ове године — Турин није велики и ја, на жалост, нећу моћи наћи више ни једног злочинца“.

с немачког
Др. Ђ. Ј. Н.

УПУТСТВА

ЗА ИСЉЕДНИКЕ У КРИВИЧНИМ ДЕЛИМА.

(наставак)

Али ако трговац у свом доказивању далеко забрази тако, да купац почне у истинитост његових речи да сумња, онда они употребе једно друго сретство, те да се опет пред купцем као „поштени“ покажу. Они онда упозорјују овога на неке мане, које у самој ствари и не постоје, и за које се одмах може доказати, да их доиста и нема. Они за цело неће том приликом рећи, да се коњ спотакао, да се уплашио, да је хтео да се пропниче дигне и т. д. — јер би тиме купца само заплашио, те овај не би веровао у исправност коња, Али зато налазе и то сасвим случајно, да коњ има на леђима какву ружну белу мрљу, коју они бајаги до тада нису никако приметили. Наравно да се доцније може приметити, да је то била само прашина, креда, или друго шта томе подобно. Или, налазе нпр. да су оба коња за другу, које купац хоће да купи, по величини сасвим неједнака, што чине наравно за то, јер знају да ће се на случај поновног мерења наћи, да су оба коња у длаку подједнаке величине. Тако „поштено“ понашање трговчево, који сам на мане свога коња упозорјује, задобија пове-

рење безазленог купца у сваком готово случају, а трговац се тиме само користи, јер му природи рђаво или болесно живинче.

Осим тога треба знати, да у таким приликама трговац не остаје само на заговарању купца, но да се он поред тога упусти са њим и у погађање. Али он то не чини са сваком купцем. Његова вештина састоји се баш у томе, да се одмах не упусти у погађање, док најпре не оцени купца, шта овај зна, шта може и шта хоће. Кад то оцени, онда тек отпочиње свој посао.

У опште не преза трговац ни од чега у хвалисању свога коња. А ако купац нагне, да коња прегледа, и при том се значајки понаша, онда му трговац обично поласка говорећи: „Ја, немам више ништа да кажем, — јер се ви, као што видим, у прегледању коња десет пута боље разумете од мога покојног учитеља, коме Бог нека душу опрости,“ — па га онда почне заговарати и доказивати му и оно, што је управо невероватно и немогуће. Узјаха ли купац коња, то позове трговац сву своју послугу, па им шапућући препоручује, — али тако, да то и сам купац чује, — да добро пазе како је овај на коња усео, како има лепо држање, како уме лепо дизгине да држи и коњем управља, јер ће им то, вели, бити од велике користи, пошто је јахач (купац) доиста нечувени вештак у томе. Купац се у таким приликама обично више обазире на то хвалисање, но на особине и мане коња, те тако упадне у клопку, и преплати и једно и друго. Да би такво казивање и хвалисање трговчево изгледало да је истинито, то се он потруди, да за такве случаје има при руци особита угодна и сигурна седла, па шта више, према потреби и сама школска, у којима купац може потпуно мирно и лако седети. Овај обично приписује то лако седење, доброту самога коња, а не седла.

Но ако купац захте, да сам трговац, или ко од његових момака коња поред њега пројаше, или провезе, онда се опет трговац труди, да купца на свој начин обмане. Јахач, или кочијаш, у таким приликама има увек на уму, да му није нужно, да показује своју вештину у јахању или кочијашењу, нити да му је то време за дресуру коња, но једино да купцу овога прикаже, и то приказивање да буде добро и успешно. С тога треба знати, да он тада неће ништа чинити, што би он хтео, но оно, што коњ хоће. Његова се вештина једино састоји у томе, да се учини пред купцем као да је баш и он оно хтео, што је и сам коњ учинио. Ако, дакле, коњ почне сам да галопира, онда треба знати, да ће и јахач или кочијаш томе припомоћи, и да ће га пустити, да догле галопира, докле он (коњ) сâм хоће. А ако затим коњ пође ходом, он ће га и у том брзо помоћи, само да купац не опази, ко је пре на ход помишљао: да ли коњ, или јахач.

Појури ли коњ изненада зиду, то му јахач и у томе пусти на вољу, само што се окрете купцу и рекне: „Ето видите, да га човек може и на зид нагнати, па ипак да се не уплаши.“ Купац мисли да је тако, а незна јадан, да то није стајало до воље јахачеве, но до воље самога коња.

Особиту пажњу поклањају трговци „вештацима“, које купац собом доведе. Они их обасипају разним причама, хвалама и учтивошћу. Диве се њиховој оштроумности, вештини и знању, и причају купцу најлепше ствари о њима. Наравна ствар, да све то на ове пријатно утиче, те онда обично заслепљени толиком хвалом, превиде какву ману на коњу, и саветују купца да коња купи, не обзирући се на то, што га тиме штете.

г). *Особена сретства за варање.*

У та сретства рачунају се све оне манипулације, које се директно на телу коња предузимају, те да му се мане прикрију или да му се нека својства као добра, лажно прикажу. Сва та сретства у опште узев, имају се сматрати као превара ма та била само да служи као сретство за улепшавање, које не само да уздиже изглед, но шта више и вредност коњу. Да ли пак при томе постоји казнима превара, то се може закључити из самога тога ствари, као и из разговора и обећања, које је том приликом чињено. Прегледање, констатовање и резонување ваља при таким случајевима оставити вештацима, а исељдник треба само да зна, каквих маришетлука у томе има.

д). *Фалсификовање у погледу на доба старости.*

Доба старости се код коња на првом месту рачуна по зубима. При оцењивању тога обраћа се пажња на такозване трагове т. ј. на вијуге, које се онајају на површини сечњака,

који постепено и у току више година код коња поцрне. Ти, такозвани трагови мало се помало истроше, и чим њих нестане, престаје најбоље и најскупоценије доба у коња. Стога вешти трговци врло често употребљавају ту превару, да би само коња младим представили, што изгубљене трагове поново гравирају, па их онда са усијаним и шиљатим гвожђем пеку, и са сумпорном киселином, или другим каквим сретствима за ђарбање црно бојадишу. Обрато од тога, извуку они благовремено тако зване „мљечњаке“ из вилице коњске, те да на тај начин представе какво ждребе, које још није ни за какву употребу, да је оно за читаву једну годину дана старије, те по томе да је већ за употребу. На тај начин купац претрпи штету, јер га не може читаву годину дана на своју корист да употреби, но га мора за сво то време дабе да храни. А ако одмах не опазе да је преварен, те почне пре времена таког коња да преже, јаше и т. д., он га онда сасвим поквари, те му доцније не вреди ни за шта.

Осим наведенога бива и то, да се коњима зуби пререзом поткрађују. Што је коњ старији, то му све више и више месо на зубима у вилицу улази тако, да му зуби на тај начин постају у неку руку дужи. С тога сељаци и други купци, кад виде коња са дугачким зубима веле: „има дуге зубе, дуго је и живио.“ Зато обично неће ни да купе таког коња, осим ако им то ништа не смета, што је стар, и ако је при том јевтин а за њихову употребу. Оно додуше, није лако да се зуби пресеку тако, да се опет са другима потицно дотичу и подударују и да се та превара одмах не запази, али је за вашаре, на којима се обично само сељаци као купци појављују, довољна, да су зуби у коња што краћи па ма то и на варљив начин било. Нарочиту олакшицу задобија продавац у своме послу тиме, ако успе, да преглед вилице и зуби коњских отежа. То постизавају они или тиме, што вештачким начином производе пену у устима коња (употреба сапуна) тако, да се зуби од велике пене не могу видети, или што представе купцу да се коњ плаши кад му се хоће вилице да отворе. При операцијама за ово друго они се служе разним и грозним мучењима. Над коњем њушка коњска, мора да претрпи тако, да се при сваком додиру ове болови понове, те зато несретно живинче и не дозвољава да му се зуби виде. Пресецањем и изгоревањем, зуби се често дуже времена задрже у таком стању. Али, ако се ипак након извесног времена то стање загуби или сатре, онда се тај поступак понови, пошто живинче заборави на раније муке, које је при томе имало. То поновно пресецање, изгоревање и бојадисање зуба, бива обично пред саму продају коња. Ти маријетлуци бивају продавцу у неку руку тим лакши, што има купаца, који баш не воле да им је коњ миран и да лако дозвољава, да му се вилице прегледају, јер онда с једне стране држи да је колико толико „ватрен“ а с друге му је опет стране мило, што неће моћи сваки од његових познаника загледати у вилицу новокупљеног коња, и на тај начин критиковати доба старости његове.

Упоредо са фалсификовањем доба старости, иде и фалсификовање слепих очију. Што је коњ старији, то су и те дубине све дубље. Да би се поред зуба и томе доскочило, препредени продавци учине на тим местима fine засекотине, па онда удубају у њих каквом тршчицом ваздуха, а за тим фино зашију иглом ране, које за кратко време зарасту. Ово изгледа доста невероватно, али се у самој ствари то више пута десило. Наравно да дејство таког маријетлука траје само неколико дана.

(НАСТАВИЋЕ СЕ).

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

(НАСТАВАК)

г. Уверења потребна за школовање са благодејањем:

Суду општине Крагујевачке.

Имам пензије месечно, по одбитку процента и порезе, 210 динара. Ову трошим на издржавање своје и своје породице, која се састоји из жене, четворо своје деце и једног детета мога покојног брата, које је код мене као сироче на издржавању.

Приход што га од непокретног имања овде у Крагујевцу имам, иде сав на одужење дуга Управи Фондова, поред чега морам још и од пензије додати.

Код оваког стања немогуће ми је, да на наукама издржавам мога сина Милана и молим суд да ми о томе изда уверење.

21. Авг. 1897. г.
у Крагујевцу.

Петар Петровић
пензионирани судија.

Да све ово, што је г. Петар Петроваћ пензион. судија у својој молби навео, стоји у истини, и да он према своме имовном и привредном стању не може свога сина Милана о своме трошку школовати, тврдимо

21. Августа 1897.
Крагујевац.

Алекса Петровић
пуковн. у пенз.
Марко Милановић
трговац.

(На полеђини):

№ 13357.

На основу потврде сведока, које суд познаје као часне и уважене грађане, којима се може пуна вера поклонити, издати тражено уверење.

Председн. суда:
Н. Н.

Увера.

Г. Петар Петровић пенз. судија, оптерећен је породицом и дуговима, које има на своје непокретно имању, тако, да од прихода, који добија са истог и од пензије коју прима у 210 динара месечно, једва може да одговара својим обавезама према повериоцима, и да издржава своју породицу. Према чему нема ни по имовном ни по привредном стању могућности, да свога сина Милана о своме трошку издржава на наукама.

Ову уверу издаје суд г. Петру на основу прибављених доказа о истинитости садржине изнешене у њој.

Од суда општине града Крагујевца № 13357. 21. Августа 1897. год. у Крагујевцу.

Председник суда:
Н. Н.

Секретар:
Н. Н.

(Печат)

Одборници:
Н. Н.
Н. Н.
Н. Н.

Увера.

Милош Јовановић, земљоделац из Златарића, сиротног је стања и инокосан човек. Од имања има свега пет плуга земље, са кућом и окућницом, једна кола са два вола, и плаћа порезе свега 26 динара годишње.

Од прихода са овог имања и од зараде рабаџијске са колима, издржава себе, своју жену и четворо ситне деце.

Према овоме, није ни по своме имовном ни по привредном стању у могућности, да издржава о свом трошку свога сина Петра на наукама.

Ову уверу издаје му суд по своме лично уверењу.

Од суда општине златарићске 23. јула 1897. год. № 2154 у Златарићу.

Председник суда:

Н. Н.

Одборници:

Н. Н.

Н. Н.

Н. Н.

Увера.

Петар Марковић, овданићи обућар, стања је по све сиротног, јер нема никаква ни кретна ни некретна имања, нити има капитал са којим би могао своју занатску радњу развити, но просто живи од дневне зараде и издржава себе и своју породицу.

Порезе плаћа 10-40 динара годишње.

Према овоме нема могућности ни по своме имовном ни по привредном стању, да о своме трошку школује своју кћер Милеву на вишој женској школи у Београду.

Ову уверу издаје суд Петру на његов захтев и употребу. Од суда општине неготинске 22. јула 1897. год. у Неготину № 5482.

Председник суда:

Н. Н.

Секретар:
Н. Н.

Одборници:

Н. Н.

Н. Н.

Н. Н.

Увера.

Милица уд. Панка Богдановића, бив. оvd. бакалина, сем прихода који има од куће, која је оvd. вароши, — у 40 ди-

нара месечно, нема више никаква прихода, до оног, који приређује својим рукама радећи туђ рад.

Оптерећена је са четворо деце.

Према оваковом стању, нема могућности, ни по имовини ни по привреди да школује свога сина Тихомира о своме трошку.

Ову уверу издаје суд Милици, на основу свога личног знања и уверења.

Од суда општине крушевачке 22. јула 1897. г. № 3194 у Крушевцу.

Писар :
Н. Н.

Председник суда :
Н. Н.
Одборници :
Н. Н.
Н. Н.
Н. Н.

Сва ова уверења треба да су утврђена влашћу тако, да се тврди општ. печат, подписи часништва и садржина изложена у уверењу.

д, Уверења потребна за обављање јавних радња :

Суду општине обреновачке.

Да би могао упражњавати шпедитерску радњу при царинари забрешкој и у овдашњој вароши, према правилнику издатом од стране г. Министра финансија од 17. јануара 1895. године, потребно ми је уверење о томе: да сам грађанин ове општине и порез плаћајућа глава, да сам српски поданик и каквог сам владања и понашања у грађанству.

Молим суд да ми такво уверење изда. Прописну таксу платићу.

23. Августа 1897. г.
у Обреновцу.

Понизан суду
Милоје Лукић
шпедитер.

(На полеђини) :

С№ 3584.

Пошто суд има лично уверења о томе: да је молиоц Милоје, грађанин ове општине, да је порез плаћајућа глава, да је српски поданик и да је владања доброг, за каквог се и у грађанству сматра, издати му тражено уверење по наплати 2 динара таксе за општ. касу.

23. Августа 1897. г.

Обреновац.

Председн. суда :
Н. Н.
Чланови :
Н. Н.
Н. Н.

Увера.

Милоје Лукић, шпедитер из Обреновца, српски је поданик, грађанин и порез плаћајућа глава у овој општини. Порезе плаћа 32-40 динара. Владања и понашања је доброг, за каквог се и у грађанству сматра.

Ову уверу издаје му суд на његов захтев и употребу, пошто је прописну таксу у два динара платио.

Од суда општине обреновачке 23. Августа 1897. г. № 3584. у Обреновцу.

Писар :
Н. Н.

Председник суда
општине обреновачке :
Н. Н.

О злонамерним паљевинама.

Формула за истраге. Намењено иследницима за оваке случајеве кад се појаве на селу.

Рађено 14. марта 1897. год. у канцеларији среза Н.....

I.

Представка.

Данас преста ово-ср. власти Вукајло Добрић из О. па изјави:

Ноћас се догодила паљевина на моме имању, које постоји више села, у месту званом „мечија леска“. Изгорело ми је пет стогова сена; три стога сламе и до 500 комада врљика, које су биле око ограде. Сем тога, како је близу, на домаку, било трло, то је ватра дохватила и кошару, и том приликом изгорело ми је у њој 40 ком. оваца, 18 ком. малих јагњаци и две козе.

Код ми је ову паљевину извршио, не знам, нити на кога сумњам, јер са свима

у селу добро живим, а са стране пак нико нема узрока да ми се ма за што свети. И поред свега тога види се, да ово није случајна паљевина, већ злонамерна. То се види и по томе, што је ватра прво избила у стоговима сламе, и што нико у томе времену од мојих чељади није био на лицу места.

Овом паљевином оштећен сам преко 600 дин. Молим власт да по овоме даље учини шта треба по закону о паљевини. Да нисам сам ову паљевину извршио, нити пак ко год од мојих укућана, заклећу се.

Тражим, да ми штету накнади наша општина по оцени вештака. Писмен сам.

Саслушао и оверава,
писар :
Н. Н.

Вукајло Добрић.

III.

Решење.

Писар г. Н. Н. да изађе одмах на лице места и нужан извиђај учини, а за тим даље да поступи по чл. 4., 5., 11. и 14. зак. о накнади штете учињене злонамерном паљевином.

14. Марта 1897. г.

у Н.

Начелник срески :
Н. Н.

III.

Полицијски извиђај.

Учињен на лицу места, где је извршена паљевина Вукајлу Добрићу из О.

Ово је место удаљено од села О. за добрих пола сахата. Лежи на једном висоравњу. Близу овога места нема других колиба, кошара, трла и т. д. сем оштећеног Вукајла.

Тачним разматрањем утврдило се:

1.) да је непознато лице увукло угарак у сламу. То се утврђује тиме, што је у пухору те гомиле нађен остатак од овога угарка;

2.) да је паљевина учињена злонамерно, да се Вукајло у своје малу оштети. Ова околност утврђује се тиме, што те ноћи, кад се пожар јавио, није нико од укућана оштећеног Вукајла био код стоке; и

3.) за ову сумњу стоји јак доказ у томе, што се од зграишта па даље у правцу према северу, виде трагови опанака, што значи да је извршилац овога дела са те стране дошао и ову паљевину извршио.

Колика је штета, оцениће вештаци, који су већ назначени у смислу чл. 4. и 5. зак. о злонамерним паљевинама.

14. Марта 1897. г.

у О.

Извршио увиђај
писар срески :
Н. Н.

У нашем присуству :

Н. Н.
Н. Н.

IV.

Даља радња по овоме делу.

Рађено 14. марта 1897. год. у судници општине О.

Пошто је у смислу чл. 4. зак. о злонамерним паљевинама и тач. 6. чл. 70. зак. о општинама, поступиено, то је суд општине О. изјавио:

Да за свога заступника по овоме делу бира Петра Илијћа, који ће пуноважно општину заступати и штету по души и савести оценити. Њему за заступника бира Илију Марчића. Што они буду учинили, сматра се, да је сама општина учинила.

Писар општ. :
Н. Н.
Одборници :
Н. Н.
Н. Н.
Н. Н.
Н. Н.

Председник суда :
Н. Н.
Чланови :
Н. Н.
Н. Н.

Оверава писар ср. :
Н. Н.

За овим преста оштећени Вукајло,
па рече:

Од моје стране бирам за вештака Ми-
луна Саковића, а њему за заменика Јову
Дрлупу. Како они рекну за мене ће бити
обавезно.

Оверава писар ср.: Вукајло Добрић.
Н. Н.

V.

Заклетва приватног тужиоца.

Рађено 15. марта 1897. год. у
канцеларији ср. Н.

Данас, у присуству потписатога, из-
вршио је свештеник ову заклетву, коју
је оштећени положио:

„Заклињем се, јединим Богом, и свим
оним, што ми је по моме закону најсве-
тије, и на овоме свету најмилије, да ни-
сам злонамерно извршио паљевину или
намерно поништио ствари, нити сам на
то другог наговорио, и да не знам, кд ми
је ову паљевину и поништај ствари учи-
нио; и како право казао и заклео се, тако
ми Бог помогао и овога и онога света.
Амин.“

У моме присуству, Вукајло Добрић.
Начелник ср.: Извршио заклетву,
Н. Н. свештеник:
Н. Н.

Рађено 15. марта 1897. год. у
канцеларији ср. Н.

Данас престаше ово-иследној власти
изабрани заступници и то: од стране оп-
штине О. Петар Илијћ и од стране оште-
ћеног Вукојла Милун Саковић, па изја-
више:

Ми смо се споразумели, и бирамо за
трећег вештака по делу ове паљевине Сте-
пана Станића из О. који ће с нама по
души и савести ценити штету изгорелог
мала оштећеног Вукајла.

Преслушао и оверава, Петар Илијћ.
писар ср.: Милун Соковић.
Н. Н.

И трећи вештак Степан Станић у исто
време преста ово-ислед. власти па каза:

Примам се овога вештачења и ра-
дићу по души и савести односно процене
штете, која је нанета Вукајлу овом паљев-
вином.

Преслушао га и оверава, Степан Станић
писар ср.:
Н. Н.

VI.

Заклетва вештака.

Рађено 15. марта 1898. год. у
канцеларији ср. Н.

Пошто су се вештаци примили веш-
тачења и сагласили у свему, то су у сми-
слу § 259. грађ. суд. поступ. положили ову

Заклетву:

„Ја (име и презиме) заклињем се, да
ћу у спору између општине О. и Вукајла
Добрића из О. моје мишљење дати по моме
најбољем знању и савести. Тако ми Бог
помогао.

У моме присуству, Петар Илијћ.
Начелн. ср.: Милун Саковић.
Н. Н. Степан Станић.

Извршио заклетву,
свештеник:
Н. Н.

VII.

Процена.

Подписати вештаци, били смо на лицу места јуче, при-
ликом извиђаја последне полицијске власти, па смо се уверили,

а и лично знамо, да су оштећеном Вукајлу изгорела: пет сто-
гова сенџа; три стога сламе; до 500 комада врљика, којима је
било место ограђено, на коме је било здевено сено и слама, и
да му је у кошари том приликом изгорело: 40 ком. оваца;
18 ком. малих јагњаци и две козе, па према томе проценујемо:

- 1.) 5 стога сена по 40 дин. 200 дин.
- 2.) 3 стога сламе по 20 дин. 60 »
- 3.) 500 ком. врљика 80 »
- 4.) 40 комада оваца по 5 динара 200 »
- 5.) 18 ком малих јагњаци по 3 дин. 54 »
- 6.) Две козе по 5 дин. 10 »

Свега 604 дин.

15. Марта 1897. год.

у Н.
Оверава
Начел. срески:
Н. Н.

Оценили вештаци:
Петар Илијћ.
Милун Саковић.
Степан Станић.

(СВРШИТЕ СЕ).

Рањел Стевановић, скитница, родом из села Дадинца,
среза власотиначког, који је код поменутог среза био у при-
твору и окуву због опасне крађе, поћу између 21. и 22. тек.
мес., провалио је апсану и побегао из притвора, пошто је прет-
ходно оков скинуо. Рањел има 30 година, средњег је стаса.
сувоњав је, подбуо у лицу, жућкастих је очију, већих смеђих
бркова, у оделу је сељачком: црним чакширама и поцепаној
антерији без рукава. Наређује се живо тражење. Пронађеног
треба спровести начелству ср. власотиначког с позивом на бр.
3386 или Управи гр. Беогр. с позивом на бр. 9580.

О СМРТНОЈ КАЗНИ

Живојин Митровић-Димитријевић. Зликовац, који се ода
на злочина дела, обично овако мисли:

— Могу отимати, красти, претити, само да никога не
убијем, па сам увек своју главу заклоњено. Шта ми судови
могу? На робију и — ништа више,
т. ј. ако ме по несрећи власт ухвати.
Па онда? Осуде ме, рецимо, на 20
год. робије. Од ове казне, обично се,
издржи 7—8 год. па кући. Дакле,
опет у слободи, опет к'о тица у ваз-
духу... Да Бог поживи „предлоге“ и
помиловања!...

Тако обично оваки злочинци ми-
сле, као што је овај *Живота*, а не
знају, да се казни смрћу и онај, који
учини једну опасну и две просте
крађе...

И зар може другчије бити? Оти-
мати на друму туђу имаовину; упа-
дати ноћу у куће и пљачкати до голе
душе, није ли то готово што и живот
узети? И онда, резонување оваких
зликоваца погрешно је, ал' не у свему.
У једноме збиља не греше. То је, што
се тиче „предлога за помиловање“ и
самога помиловања. Зликовци имају
стално мишљење, да се у нас *никада*
робија није цела издржала. И онда,
ако има коме да се свети; ако има
с киме да подкусура своје ситне ра-
чуне, он их подкусурава, јер се нада,
да ће издржати *нешто* робије, а за
ресто да ће бити помилован...

Ми знамо, да су срца владалачка милостива; да са престола
увек сија зрачак племенитог милосрђа. Ал' та милост клони се
покајању, поправци, преображају једног опаког живота. То је
величина племенитости и милосрђа. Но, зликовци злоупотреб-
љују ту високу милост. Није био један случај, да је неки зли-
ковац био осуђен на смрт па помилован, и онда му доцније,
опет суде судови и осуђују га понова на смрт. Дакле, види
се, да се тешко неваљао карактер поправља, и да казмати не
враћају у друштво људе са другим, племенитијим особинама,
већ са оним истим — ако не и горим — које су у себи имали
пре осуде и пре уласка у осуђеничке ћелије....

О овој теми проговоримо опет неколико речи нарочито због овога Животе, чију смо слику донели за то, што се многи за њ заинтересовали, да виде човека, који је учинио 14 разбојништва, и који је за ова дела на Карабурми стрељан 10. тек. месеца.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Љубица Радојевић. Кад смо у прошлој години донели слику и биографију Мите Витеза „Штете“, рекли смо, да је жена ухваћена код једне женске у Паланци.

Та женска, та љубазница Митина, то је ова Љубица. Нисмо хтели одмах доносити њену слику чекајући, да суд каже своју реч. Кад је већ суд нашао, да је она крива и својим решењем ставио је под суд и у притвор, а 15. ов. м. и осудио је на 1 годину затвора, ми јој доносимо слику, чиме испуњавамо само своју дужност и обећање у прошл. броју.

Љубица је родом из А.-Угарске, али је из малена прешла у Србију. Пре 9 година удала се за Стевана Радојевића, пиљара из Паланке. Њен муж Стеван, привидно се занимао пиљарским пословима. Он је у ствари крао и јатаковао. Због крађе је раније био осуђен на 2 год. робије. Љубици нема више од 26 год. Врло равнодушно саслушала је пресуду и не кида се много што је осуђена. Љубица је доста лепа појава, па није ни чудо, што је „Штету“ увукла у своје љубавне мреже, и тако га стегла, да ће се последњи пут осветити тек — на Карабурми.

Љубомир Вошковић, звани „Љупче.“ — Полиција га познаје као једног веома опасног и препреденог коцкара и лопова. Нема му више од 23 године а већ је два пута судски осуђиван. Први пут за опасну крађу а други пут за разбојништво извршено у сред престонице над кафецијом код „Малог Војника.“ Ово разбојништво извршио је у друштву са Лазом „Баком“ и Петром „прангашом“ опасним зликовцима. Због овог разбојништва, он је као малољетан, 1891. године, од стране варошког суда осуђен на 12 година робије. Од ове казне издржао је свега 4 године а остало му је у путу највише милости опроштено. Кад је пуштен са осуде, ступио је у војску у којој је остао до новембра месеца 1897. године. Војска и њена дисциплина није ништа утицала на овога неваљалца. Из ње је изишао исто онако покварен, какав је био кад је у њу и ступио. Одмах, чим је отпуштен из војске, а то је било у Пожаревцу, новембра месеца прошле године, дошао је у Београд, те је наставио свој стари занат — крађу и коцкање. Али је „Љупче“ био лоше среће у своме послу. За време његовог робовања и служења у војсци, Београд се знато променуо. На првом месту полиција, која је за то време учинила знатан напредак. Док је „Љупче“ пре шест година могао комотно извр-

шити разбојништво у сред престонице; дотле је сада полиција знала чак и кад је Љубомир дошао у Београд, па познавајући га као „злу пару“ обратила пажњу на њега.

Он није седео беспослен. Нашао се са својим старим познатиком: Владимиром Чолићем — Мирићем (чију смо слику донели у 9. броју нашега листа од ове године) па је с њиме извршио крађу кожа једноме оvd. кожару. Ова крађа испала је веома несрећно по њега, јер је истог дана, кад је крађа извршена, ухваћен и затворен. Како је ова крађа према вредности, била иступна, — то је Љубомир од стране кварта палилукеога кажњен са 10 дана затвора и прогонством у Пожаревац. После тродневног затвора, Љубомир једно по подне уграби прилику и побегне од комесара железничке полиције код кога је на раду био. Љубомир је овом приликом извалио гвожђе на прозору подрума у коме је дрва секао и утекао. Док су жандарми, извештени о бегству Љубомировом од осталих апсеника, јурили па све стране и тражили га, дотле је Љубомир комотно седео у министарству војном очекујући, како он доцније прича, да уђе код г. министра и да га, као ислужени војник, моли за какву службу. Треба имати на уму, да се Љубомир увек лепо одева и да му то много помаже у његовим лоповским смеровима. Кад се било са свим смркло, Љубомир, полако изиђе из министарства вајкајући се, што не може више да чека, докле га г. министар позове, па се упути оном улицом поред академије и коњичке касарне. и изгуби се горе на врачару. Жандарми, који су га тражили, после узалудног трчања и јурења, врате се натраг.

И ако је Љубомир ово бегство овако вешто извео; ипак је и овога пута хрђаво прошао.

Чим су у главној полицији извештени о његовом бегству, а знајући тачно његове „стазе и богазе“ послали су у вече једног каплара жандармског — помоћника апсанције, који је Љубомира на самом леглу ухватио и довео у управу, где је рест затвора одлежао у ћелији.

Мило нам је, што овде можемо напоменути, да од године дана па на овамо из притвора главне полиције није побегло ни једно лице а да се одмах не ухвати. Три иступника покушала су била бегство, али су, још оног истог дана, када су побегли, ухваћени и поново затворени. Један од њих, ухваћен је чак у Мокром Лугу.

По издржаном затвору Љубомира протерају у Пожаревац али се он из прогонства вратио после неколико дана. Чим је дошао одмах је извршио крађу једној служавци — Терезији Вагнер — на Дорћолу. Љубомир је придужио Терезији овом приликом 107 динара. Одмах по извршењу крађи ухваћен је и од стране кварта дорћолског стављен под кривичну истрагу и у притвор, но пошто се није могло прибавити стварног доказа против њега, то га је суд ослободио сваке казне.

Чим се докопао слободе, Љубомир је наставио свој стари занат само на другачији начин. У место да отима и краде, нашао је за умесније да — вара. Образовао је једну читаву дружину, која се почела бавити протурањем лажнога прстења. Разуме се, да је Љубомир био шеф ове дружине, којој су били чланови: Стеван Јовановић, звани „Пишта“; Јован Петровић, звани „Шобота“ и Никола Дамњановић, звани „Ауди“.

16. фебруара тек. године, цела ова дружина ухваћена је у кафани код „Текије“ и чланови њени, као и шеф од стране кварта дорћолског кажњена са по 10 дана затвора и прогонством у унутрашњост Србије.

Љубомир је родом из Крушевца; малога раста; дежмекаст; црномањаст, у лицу црвен и пун. Управо, овакав, каква му је и слика. Пошто је он сада у слободи, то обраћамо пажњу грађанима да га се чувају а властима, да га вазда имају на уму и прате сваки његов покрет.

ДВЕ УЛОГЕ.

I.

— Исидоре, драги брате!

— Макарије, мили роде!

И небројено пољубаца паде са обе стране.

То беху два млада човека.

Један у мантији — калуђер — а други без капута, у прелуку, расположен па пева што му на ум дође.

Манастир Д. познат је са свога гостољубља. Ето, већ недељу дана овај млади „капутлија“ седи у манастиру и — ужива. Он је и пре био овде па је познат као у својој кући. Млади калуђер Макарије чудо га је заволео. Ал тај братац из „чаршије“ и уме да говори, да га вала можеш и гладан и жедан слушати. Па што пева — е, ту га Макарије бегенише на сву меру. Оно и Макарије пева, ама, тек, тек, онај из „чаршије“ да леко умакао.

Већ је четири сахата по подне а њих двоје још седе, пију и певају. Гост развезао оно:

„Закукала Миланова мајка,

„Јединац јој оде у хајдуке...

да ти је милина слушати. Глас му одјекује тужно а дрхће као последњи јеци укупнога звона. Песма је и онако тужна ал глас певачев даје јој још више туге и сѐте.

Макарији сузе потекосе.

За то се и чули они узвици:

— Исидоре, драги брате!

— Макарије, мили роде!...

Оно, песма много утиче на наше осећаје. Добар певач може да нам измами сузу из очију. А овај младић баш је лепо певао...

Настојатељ Манастира Д. отишао је послом у К. Већ неколико дана како је тамо. Мора Главној Контроли да поднесе манастирске рачуне па муку мучи. И он је човек прилагодан, гостољубив и дарезљив у свакоме погледу. Није дакле чудо, што је млади Макарије био „слика и подобије“ доброга игумана.

— Еле, Макарије, да ми позајмиш оно, рече гост са веселим осмехом.

— А што ће ти то?

— Треба ми ради једног „хеца“. Отац ми је циција, а богат је као богати — Гаван. Сунца ми! Онако, знаш, кад ме види, мора одрешити кесу, мора, то ти кажем...

— Па да ти позајмим. Само, молим те, врати ми за два-три дана... Треба ми...

— Немај бриге!... Ја сам ти тачан као сат. Што рекнем, оно је к'о — свето. Јес чуо!... Ја сам лане владици Змијанићу казао у брк: да је мађарон... И он ћути... Ни оком да трепне. Ама сам га погодио у живац. Такав сам ја. Ја свакоме креснем у брк. Ето, пре неколико дана, казао сам и нашем началнику: уфатно сам ти мариџетлук... Море, хеј, шта сам ја њему креснуо у брк, не би пас са млеком појео! Ја, тако је. Ја њему у брк па то ти је...

Макарије блѣне у свога госта. Некако му годи његова кураж. Чисто би му се обиснуо око врата па га опет пољубио... И он је био човек отворен. „Што му је на уму то му је на друму“... Па ето, нађе човека, који с њиме, што оно с'ам вели „потпуно штимује“...

— А кад ће доћи игуман?

— Сутра... тако бар мислим...

— Јесу ли код њега кључеви од касе?

— Код њега...

— Штета. А баш би могли да играмо мало „фарбла“?

— Јок ја... Тога зеља не знам...

— Оно, и ја сам ти још новајлија у томе послу, тек мислим... Збиља, има ли што на „тасу“?

— Па... има...

— Колико?

— Неколико динара...

— Да ми то позајмиш... Треба ми.

— Ама, игуман...

— Ја имам пара, него ми и то треба... Знаш шта сам ти казао? Ако не добијеш за „настојатеља“ манастира Св. Романа, ево моје главе...

— Мучно... уздахну Макарије а очи му се засветлише.

— Мучно? Хе, мој брате. Моја се реч „једе“. Где ја закупам, ту се морају врата отворити. Ја сам израдио попу Г. најбољу парохију у Стигу. А знаш ли ти шта је то Стиг? Мисир брате, српски Мисир! Па онда, калуђера Р. наместио сам у Студеницу. Најбољи манастир у Србији. Живи ти тамо ко' бубрег у лоју. Баш ми ономад пише и Бог зна како благодари. И тебе ћу ја извући за „настојатеља“. Моја реч, хеј, моја реч, та се мора испунити, ма се цео свет из темеља преокренуо. Да чујеш само ово. На калуђера С. из манастира Р. гракнуло цело село, цео „прњавор“. Све то листом дошло у де-

путацију, да се митрополиту жали противу њега, па, да га, јал' обрија, јал' премести. Баш сам се тада затекао код г. Митрополита. Један, који је водио депутацију, поче говорити. Ама, не да говори, него — грми. Вели, чељад нам женска пропаде од њега. У место молитве, он удари у — ашиковање. Саблазна, права саблазна. Једну је девојку у исповедници — пољубио. Г. Митрополит слуша и мршти се. Ја му тек шанем на ухо „немецки“: лажу! Он ме погледа, насмеши се, па рече депутацији: идите кући, ја ћу већ учинити своје. Па је ли учинио? Није! Ено га калуђер и данас у манастиру Р. Ама то сам му ја учинио. Он то зна. Зна, Бога ми, па ме воли, више него брата. Јес, тако је, ја...

Макарије скретио руке па слуша свога госта. Не, он је гутао сваку његову реч. Годио му је, што ће му овај израдити, да буде „настојатељ“. Госа, с'ам свој газда, без контроле и закерања. Чисто је видео себе као „настојатеља“ манастира Св. Романа. Економија велика. Раденика пуно. Пуни подруми, кошеви, штале... А он се „шепури“ као „паун међу паунице“. Осматра казаницу. Ракија да не може боља бити. Светли се свака кап као рубин. Гледа коње — виле. Све погледа све расматра. Богатство. Задовољно суче брке и издаје нужне заповести. После се враћа у трепезарију. Совра госпоцка. Пуше се јела која он воли. У зачељу стоји столица за њега. Он седа. Благослови „јастике и питије“ и приступа јелу... Вино га мамит... Маша се за чашу. Кристал!...

Трже се из тога заноса. Поскочи на ноге и пун узбуђења повика:

— Исидоре, брате мој!

— Макарије, роде мој!

И опет цмок. И опет песма. Два се срца разумела. Само не знамо, јесу ли оба чиста и невина?

— Да идем. Дај ми оно.

— Одмах, причекај мало...

И Макарија одгегуца у своју ћелију.

Гост је остао с'ам... Поглед му се оте по одаји. Изгледаше, као да вина није ни окусио. Где је „тас“? мислио је. Да одем у цркву — не иде. А има лола новаца, знам ја. Него, полако и то ће бити.

Тако је премишљао гост. После неколико тренутака врати се Макарије са једним завежљајем.

— Ево ти оно.

— Хвала. А оно с „таса“?

— Их, заборави сам. Чекни мало и то ћу ти донети.

И Макарије опет одгагуца из одаје. Гост је задовољно усукивао своје густе брчиће. Ко би га у томе тренутку посматрао, видео би, да то није више онај весео младић, већ човек пун збиље и одважности.

Макарије се опет појави.

— Ево, равно 16 динара. Јел' доста?

— Кад нема више, доста је...

— Дакле, одлазиш Исидоре?

— Одлазим...

— А моје „настојатељство“ сигурно, а?

— К'о да ти је танија већ у цену.

— Хвала!

И опет се брацки загрлише и пољубише.

Гост оде, а Макарије оста да премишља о својој дивној будућности.

II.

Манастир II. познат је као један од најбољих манастира у Србији. Економија строга и напредна. Народ прилаже и даје „пасанија“. Једном речи, овај је манастир виђен и чувен на далеко.

Једне вечери седи стари архимандрит на тераси и гледа у вечерњи сутон. Ко зна где су га биле мисли однеле. Можда се сетио дана своје прве младости, па је био утонуо у те савалачке мисли.

У један мах прену се из својих мисли. Пред њим стоји млад калуђер. Смеран, са лицем пуним светитељске побожности.

— Од куд ти оче амо?

— Из Хилендара...

— Е? Па како је тамо? Седи, одмори се.

— Зло и наопако. Бугари нас на сваком кораку потискују... Па онда још и Грци. Ми стојимо између две ватре,

— Бугари, пасји, татарски род, прогунђа архимандрит. Ама се ви држите, јели?

— К'о стена... Не дамо им ока отворити... Само нас уби ова парница Хаџи Пешића из Ниша. Е, то нас уби...

— Боље да није тако било. Али знаш шта је. Нико не може поздрово рећи, на чијој је страни пр'аво.

— Тако је...

— Па, куд мислиш одавде?

— У К. па онда у Београд. Све то зависи од — средства са којима располажем...

— Зар немаш новаца?

— Немам...

— Па, ништа за то. Ова света обитељ неће те пустити празних руку... Остани вечерас овде, па сутра зором седи на манастирска кола, па у Божје име крени на пут. А шта ћеш у Београду?

— Шта ћу, оче? Да се јадам, да пиштим ко црв у кори. Хоћу, да нам пошаљу за старешину Србина. Има у Србији људи бистри, патриотични и одани светој цркви. То хоћу. За то ме је братство и послало. Ево и његове поруке.

И ту млади калуђер показа неке „бурунџије“ са тријестину разних потписа.

Архимандрит гледа, мање главом и с'ам собом говори:

— Боже мој, шта се учини од те задужбине славних Неманића!...

Млади калуђер изгледаше уморан. Склапаше често очи а глава му падаше на прса...

Архимандрит подиже главу.

— Е, баш си уморан оче, — а, збиља како се зовеш?

Млади се калуђер већ био тргао.

— Онуфрије... рече тихо.

— Хм, грчко име...

— Није ни чудо, кад су тамо, као што рекох све сами Грци и Бугари. Чудим се како ме нису „нарекли“ Космом или Синесијом.

Сунце је већ зашло. Запад се руменио, као да је сав у пламену. И архимандрит и калуђер дуго гледаху у ту чаробну слику небеску, а за тим уђоше у манастир.

.....После вечере одведе архимандрит свога госта у једну ћелију.

— Ту се одмори, а сутра ћу већ наредити, да удобно отпутујеш у К.

— Хвала... а, где, у мал' не заборавих нешто. Извините ме. Умор, па онда и љутина што нам тако пропадају српске ствари, мало ме је збунила... Имам да вам предам једно писмо...

— Писмо? Од кога?

— Од нашега архимандрита Василија. Познајете ли га?

— Познајем.

И млади калуђер извади из недра једно писмо, угужвано и доста пр'аво, па га пружи архимандриту. Старац мету наочаре, приђе лампи, одви писмо и поче га на глас читати:

„Оче....

„Ствар, по којој иде у Београд отац Онуфрије, врло је важна по српске интересе. Подај му 30 дук. цес. на моје име, јер му треба за једну цељ. Одавде није смео ни гроша понети, јер Турци претресају и одузимају све... Послаћу ти ову суму, или ћу ти с'ам донети кад будем тамо дошао због оне хилендарске ствари. Брацко ти поздравље. Твој у Христу брат архимандрит Василије“...

— Хм, хм, свуда зло за Србина, шаптао је старац... Знамо оца Василија, знам... Лепо, даћу ти паре сутра, а сада се одмори... Лаку ти ноћ...

— Лаку ноћ...

Архимандрит оде а млади калуђер стаде код прозора па је дуго гледао у благу месечину...

Сутра дан архимандрит нареди, да се уирегну два вранца. Млади калуђер беше спреман за пут, само очекиваше архимандрита, да се с њиме опрости. И старац дође...

— Ево ти сине, 30 дук. цес. да ти се нађе за пут. Наравно тешко је то путовати без трошка. Знаш да би ти отац Василије дао пара колико ти треба, ал' ето, Турци претресају и одузимају... Збогом сине и срећан ти пут.

Млади калуђер пољуби архимандрита у руку, седе у кола и крени се на пут...

Старац махаше тужно главом.

— Сирото моје Српство, рече тихо, како те гњави и дави свака ала и врана. Кад ће тебе лепше сунце огрејати?

Нећемо даље. Онај младић у Манастиру Н., кога је Макарије називао Исидором, и овај млади калуђер, који се добром архимандиту манастира Н. пр'естио као Онуфрије, није нико други, већ главом — Никола Милојевић. Он је од лаковерног калуђера Макарија излагао калуђерско одело, па је тако прерушен дошао у манастир Н. и преварио старог архимандрита. Дакле, као што видите, он је потпуно глумачки одиграо *две улоге*, а нарочито улогу калуђера из манастира Хилендара. Он је вешто фалсификовао и оно писмо, по коме је добио 30 дук. ц. Варалица којој нема можда равне у свету, а вешт имитатор, глумац, вештак, да би и самога глумца могао очарати и занети. — Ал' ово још није све.

ПОТЕРА.

Тодор Илић, из Белотинаца, окр. видинског у Бугарској, притвореник начелства ср. бањског, 19. априла тек. год., побегао је из притвора. Тодор има 35 год.; високог је раста, црномањаст у опште; у хаљинама од сурог бугарског шајака. Наредује се тражење. Нађеног треба спровести начелству округа нишког с позивом на Бр. 7644, или управи гр. Београда.

Драгутин Средић — Стекић из Ужице, бив. слуга механски у Каменици, за дело „покушаја убиства“ има да се узме на кривични испит и спроведе суду на осуду. Лични опис непознат. Наредује се тражење. Нађеног спровести начелству ваљевском с позив. на бр. 4161 или управи гр. Беогр.

УТЕКАО — ПА УХВАЋЕН.

Марко Павловић, из Београда, стар 19 год., осуђеник београдског казн. завода. За извршену опасну крађу осуђен је на 3 године затвора. Као малољетац, Марко је упућен на издржање осуде у Топчидеру пре 5 месеци. У прошли уторак, 21. ов. мес., Марко је радио у топчидерском саднику. Око 4 сата по подне употреби згодну прилику, завара жандарма — чувара и нестале га као да је у земљу пропао. Љуби жандарму, кога комесар топчидерске полиције сматра за највреднијег вршиоца службе, деси се овај мајер да му једно тако рећи балавче испред носа утече. И он, пун гњева реши се пошто по то да га пронађе. Тако је и било. Чим је Љуба о побегломе Марку рапортирао и њега нестале у топчидерској шуми. Око 6 сати већ је Марко био у шакама Љубиним тамо негде око Раковице. Марко је дакле ухваћен, али је показао склоност на бегство. С тога му и доносимо слику иначе је не би ни износили.

Исправка. У 17. прошлом броју нашега листа од 18. апр. тек. год. а под рубриком: изјаве, поруке и т. д. штампан је одговор Д. М. у К. на његово питање о важности § 44. полиц. уредбе. У томе питању био је уједно и одговор онакав, какав је донет у поменутом листу са врло малим варијацијама. Тај одговор ушао је без знања уређивачкога одбора, јер се зна, да су одредбе полиц. уредбе од § 39. па до краја укинуте и да се по њима не ради, пошто су исте ушле у кривичан закон — глава XXXII. Молимо читаоце, да ову грешку исправе. Г. Д. М. пак одговарамо, да на његово питање може наћи одговора у § 318. крив. закона, о чему ћемо ми доцније говорити и изнети дефиницију те законске одредбе за случаје, које је Д. М. у своме питању предвидео.